

פישר אסתר ומשה

אבא משה ואימא אסתר ז"ל התארגנו לעליה לארץ ישראל בהכשרה ביגוסלביה. בשנת 1934, לאחר תקופת הכשרה עלו ארצה כל אחד בנפרד. אימא ואבא נפגשו בקיבוץ איילת השחר שהיה בשלבי הקמה.

אבא פגש את אימא כאשר חלטה בקדחת והוא חש לעזרתה. מאז ועד יום מותה לא נפרדו. את איילת השחר עזבו ב-1939 כאשר בית הילדים נשרף ולא היה מקום לשכן את התאומים. מאז החלה תקופת הנדודים ממקום למקום על פי תוכנית עבודתו של אבא, שעסק בפעילות בהגנה (הובלת פרדות והעברת עולים מסוריה ולבנון לארץ) ובהקמת יישובי חומה ומגדל. אנחנו הילדים גרנו בכפר-ילדים, כפר-גדעון ולבסוף במשק-פועלות בעמק יזרעאל. שם התארגנה קבוצה שרצתה להקים ישוב חקלאי חדש. לארגון קראו "ארגון העמק לעליה והתיישבות". משפנו לסוכנות, נתבקשו לעבור לישוב עטרות כדי לעבות אותו מבחינת אוכלוסייה וכמובן לעזור בהגנה על הישוב. כך, בחודש מאי 1946 הגענו לעטרות מהעמק יחד עם כמה משפחות. המגורים הראשונים היו בבית סולל בונה ולאחר מכן אצל לאה גולוביצקי עד לבניית הבתים בהרחבת הישוב. ההתאקלמות לא הייתה קלה, באנו חסרי כל והתחלנו מבראשית - בנית בתים, סיקול אבנים בוואדי חמוזה, נטיעת כרם. הקמנו לול קטן והספקנו אף להכין גינה קטנה סביב הבית. מלחמת השחרור פרצה ואבא יצא בשליחות המושב יחד עם יהושוע בקמן ז"ל לארגון את העברת הנשים, הילדים, וכמובן בעלי החיים למקום מבטחים ליד כפר ויתקין. כל הניסיונות ירדו לטמיון כאשר החל המצור. את תקופת המלחמה עברנו כמו שאר חברי המושב.

ישראל ואילנה

